

Sygn. akt VII U 44/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

P.o. protokolanta sądowego Ludomir Bień

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania R. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 18 grudnia 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala R. M. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 44/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł R. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych jako maszynista lokomotywy w okresie zatrudnienia w Odlewni (...) w L..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

R. M. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 29 lat i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 10 lat i 27 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 14 lipca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1998 roku był zatrudniony w Zakładach (...) S.A. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej (świadczenie pracy – k. 9 akt ZUS). W dniu 8 marca 1983 roku wnioskodawca zdał egzamin maszynisty spalinowego i swoje uprawnienia w tym zakresie dalej rozwijał (rejestr egzaminów – k. 12). R. M. zajmował się kierowaniem lokomotywą spalinową (...) Przy jej pomocy przestawiał wagony znajdujące się na terenie Zakładów (...). Pracę wykonywał także w niedziele i święta

jeżeli w tym czasie przyjmowano transporty zagraniczne. Zajmował się również ustawianiem pociągów kierując je na odpowiednie tory (zeznania wnioskodawcy – k. 13v-14).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Dokumentacje przedłożone przez wnioskodawcę, a wskazujące na posiadanie przez niego stosownych uprawnień do obsługi pociągów jako autentyczne zasługiwały na obdarzenie ich wiarą w całości. Podobnie należało ocenić świadectwo pracy znajdujące się w jego aktach emerytalnych, w którym stwierdzono jednoznacznie, że w trakcie całego okresu zatrudnienia wnioskodawca zajmował wyłącznie stanowisko maszynisty lokomotywy spalinowej. Zeznania wnioskodawcy były w pełni zgodne z powyższymi dokumentami, a także z doświadczeniem życiowym. Były ponadto spontaniczne, szczerze i pozbawione jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. W sprawie brak było dowodów przemawiających przeciwko twierdzeniom wnioskodawcy. Z tych względów zeznania wnioskodawcy Sąd obdarzył wiarą w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 14 lipca 1986 roku do dnia 30 czerwca 1998 roku (łącznie 11 lat, 11 miesięcy i 17 dni) wskazaną w wykazie A, dziale VIII. poz. 13 Prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związane z utrzymaniem ruchu pociągów, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Okresem bezspornym było 10 lat i 27 dni, a w niniejszym postępowaniu udowodnił dodatkowo okres 11 lat, 11 miesięcy i 17 dni. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić R. M. prawo do emerytury od dnia (...)roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.